

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 kwietnia 2018 r.
sprawy **L.O. i M.O.**
skazanych z art. art. 252 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 kwietnia 2010 r.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt II AKa [...] /16,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt XVI K [...] /12,

p o s t a n o w i ł :

- I. oddalić kasacje obrońców skazanych jako oczywiście bezzasadne;**
- II. zwolnić skazanych od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne;**
- III. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P.C., Kancelaria Adwokacka w P., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego L.O.**

UZASADNIENIE

M.O. i L.O. zostali oskarżeni o to, że: w okresie od dnia 27 lutego 2001 r. do dnia 2 marca 2001 r., w W., P. i S., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą

oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, stosując wobec M.C., T.C. i R.K. groźby pozbawienia życia i ciężkich obrażeń ciała oraz przemoc w postaci pobicia:

- M.C. - którym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, poprzez bicie pięściami i kopanie po całym ciele, kneblowanie ust workiem foliowym i wywieranie ucisku na narządy szyi poprzez naciskanie przedramieniem, skutkujące utratą przytomności,

- T.C. - którym narazili go na ryzyko powstania co najmniej średnich obrażeń ciała, poprzez bicie pięściami i kopanie po całym ciele oraz duszenie przedramieniem,

- R.K. - którym narazili go na ryzyko powstania co najmniej średnich obrażeń ciała, poprzez bicie pięściami i kopanie po całym ciele,

po czym pozbawili M.C. i R.K. wolności na okres 7 godzin, zaś co do T.C., uczestniczyli we wzięciu go jako zakładnika i przetrzymywaniu go przez trzy doby, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić M.C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci nieruchomości o wartości łącznej co najmniej 4.000.000 USD, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego i interwencję policji, przy czym zarzucanego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. u § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt XVI K [...]12, uznał oskarżonego L.O. za winnego zarzucanego mu czynu, popełnionego w sposób wyżej opisany, precyzując, że działał wspólnie i w porozumieniu z W.C., P.C., R.Z., M.J., M.R., M.D., M.O. oraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami oraz eliminując z jego opisu działanie w zorganizowanej grupie przestępczej i uczynienie sobie z procederu stałego źródła dochodu, tj. przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. wymierzył każdemu ze wskazanych oskarżonych karę czterech lat pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem oskarżonego M.O., w ramach zarzucanego mu czynu, uznał za winnego tego, że w okresie od 27 lutego do 2 marca 2001 r., w W., P. i S. działając wspólnie i w porozumieniu z W.C., P.C., R.Z., M.J., M.R., M.D., A.K. i L.O. oraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w celu uzyskania korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić M.C. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, stosując wobec T.C. groźby i przetrzymując go jako zakładnika przez trzy doby, w celu zmuszenia M.C. do podjęcia czynności mających na celu rozporządzenie mieniem w postaci nieruchomości o wartości co najmniej 4.000.000 USD, lecz celu tego nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego M.C. i interwencję policji, tj. przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 kwietnia 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 trzech lat pozbawienia wolności.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych M.O. i L.O..

Obrońca oskarżonego L.O. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił orzeczeniu:

„I. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k., w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodą ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez nieobiektywne uznanie za niewiarygodne i sprzeczne zeznania świadków A.J., R.Z., M.D., M.R. i M.B. są wystarczającym dowodem winy L.O., podczas gdy nie znajdują one potwierdzenia w innych dowodach, a w konsekwencji przyjęcie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że oskarżony L.O. dopuścił się zarzucanego mu czynu;

2. art. 2 § 1 pkt 1 oraz § 2 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowiedzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonego oraz rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a w konsekwencji wydanie wyroku skazującego bez istnienia dowodów potwierdzających fakt popełnienia przestępstwa przez oskarżonego L.O.;

3. art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez uznanie przez Sąd I instancji za nieistotne dla rozpatrywanej sprawy zeznań świadka M.B. złożonych w sprawie II K [...] /15 Sądu Rejonowego w M., przeprowadzenie przez Sąd I instancji wyjaśnienia okoliczności uczestnictwa w zdarzeniu M.C., a w konsekwencji niezrealizowanie podstawowego celu przepisów kodeksu karnego, a mianowicie wykrycia i pociągnięcia do odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstwa i niepociągnięcia do odpowiedzialności osoby, której winy nie udowodniono;

4. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka M.C., mimo iż wniosek ten zmierzał do ustalenia uczestnictwa w zdarzeniu dotychczas nieustalonych osób, a tym samym wyeliminowanie możliwości uczestnictwa w zdarzeniu oskarżonego L.O.;

5. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego z dnia 16 września 2016 roku o przeprowadzenie dowodu z kart nr 10170-10172 oraz 10221-10223 z akt śledztwa Ap V Ds. [...] /12 byłej Prokuratury Apelacyjnej w W., pomimo iż wniosek ten zmierzał do wykazania braku wiarygodności zeznań świadków M.R. i R.Z., obciążających oskarżonego L.O.;

II. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miały wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony L.O. popełnił przestępstwa zarzucane mu aktem oskarżenia, podczas gdy zebrany materiał dowodowy przeczy temu wnioskowi”.

W konsekwencji stawianych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie L.O. od zarzucanego mu przestępstwa.

Obrońca oskarżonego M.O. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił orzeczeniu: „I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1) art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez oparcie ustaleń faktycznych na niemiarodajnych źródłach dowodowych, nie uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności przemawiających jednoznacznie na korzyść oskarżonego, jednostronnym i bezkrytycznym skupieniu uwagi na elementach teoretycznie obciążających bez należytej i dogłębnej weryfikacji w

kontekście całości materiału dowodowego, nadto na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów i nie uwzględnieniu podczas przeprowadzanej oceny zasad prawidłowego rozumowania wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności:

a) przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom świadków R.Z., M.R., A.L., A.J. i M.B. złożonych w toku postępowania przygotowawczego i sądowego, w sytuacji gdy zeznania te wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, jawiły się jako nieobiektywne, niespójne, obarczone wysokim stopniem niepewności, ogólnikowością oraz nie zostały potwierdzone innymi wiarygodnymi dowodami - a w przypadku dokonania ich krytycznej analizy i oceny dokonanej przez Sąd I instancji jawiły się jako nie dające podstaw do jednoznacznych ustaleń przyjętych przez Sąd,

b) pomniejszeniu wartości - wbrew zasadzie obiektywizmu - materiału dowodowego korzystnego dla oskarżonego, a w szczególności całkowitym pominięciu korzystnych w tym zakresie zeznań świadków m.in. T.C., M.C., R.K. oraz M.D., w sytuacji gdy dowody te wprost wykluczały udział oskarżonego M.O. w zarzucanym mu czynie,

c) rozstrzygnięcie wszelkich, licznie pojawiających się w sprawie i zgromadzonym w niej materiale dowodowym wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

w szczególności wszelkich pojawiających się rozbieżności w zeznaniach świadków i nieścisłości m.in. w kwestii składu osobowego sprawców i ich sposobu podróżowania, podczas gdy z przepisów postępowania karnego wynika wprost obowiązek rozstrzygnięcia takich wątpliwości na korzyść oskarżonego,

2) art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku polegające na braku dokładnego wykazania, jakie okoliczności i dlaczego zostały udowodnione, a jakie nie, na jakich konkretnie dowodach i w jakiej mierze Sąd I instancji oparł swoje ustalenia taktyczne w sprawie, a nadto dlaczego nie zostały uznane dowody przeciwnie, a w szczególności również na nieprzeprowadzeniu analitycznej i kompleksowej oceny wszystkich dostępnych w sprawie dowodów pod kątem obowiązujących reguł dowodzenia i racjonalności - ich wzajemnych relacji i zależności, sprowadzenie negatywnych ocen części

dowodów do konstatacji, iż pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, braku pełnego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku - niedostateczne wyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, nieprzytoczeniu wszystkich istotnych podstaw i okoliczności, które Sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze kary, skutkiem czego motywacja jakimi Sąd I instancji kierował się przy wydaniu zaskarżonego wyroku nie są wyczerpujące oraz przekonujące, co powoduje że wyrok uchyla się kontroli instancyjnej,

3) art. 410 k.p.k. poprzez wydanie zaskarżonego wyroku na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, bez przeprowadzenia analizy wszystkich okoliczności wynikających z dowodów przeprowadzonych na rozprawie, a co za tym idzie pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie zarówno w- zakresie sprawstwa jaki i w- konsekwencji w przedmiocie winy,

4) art. 167 k.p.k. w związku z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej i nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy w tym - zaniechanie przeprowadzenia dowodu z urzędu z zeznań świadka A.N. oraz M.C. na okoliczność ustaleniu przebiegu zdarzenia, a w szczególności osób biorących w nim udział, w tym ich personaliów, a nadto ustalenia roli poszczególnych osób w popełnieniu przestępstwa i oceny wiarygodności dowodu z zeznań świadków oraz pokrzywdzonych,

5) art. 167 k.p.k. oraz art. 193 § 1 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie inicjatywy dowodowej i nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy w tym zaniechanie przeprowadzenia dowodu z urzędu w postaci badań z zakresu daktyloskopii oraz badań z zakresu śladów biologicznych i DNA na okoliczność ustalenia czy zabezpieczony w sprawie materiał porównawczy należy do oskarżonego M.O.,

6) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz art. 2 § 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych, w szczególności wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A.N., M.C. oraz A.J. na okoliczność ustaleniu przebiegu zdarzenia, a w szczególności osób biorących w nim udział, w tym ich personaliów, a nadto

ustalenia roli poszczególnych osób w popełnieniu przestępstwa i oceny wiarygodności dowodu z zeznań świadków oraz pokrzywdzonych,

7) art. 183 § 1 k.p.k. w związku z art. 6 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, że świadek A.J. mógł odmówić odpowiedzi na pytania z uwagi na obawę o swoje życie i zdrowie, w sytuacji gdy przepisy postępowania karnego nie przewidują takiej przesłanki jako przyczyny odmowy udzielenia odpowiedzi na pytanie przez świadka, a w konsekwencji uniemożliwienie oskarżonemu prawa do obrony i zadawania pytań świadkowi na istotne dla niego kwestie,

8) art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 2 § 2 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i 170 § 1 k.p.k., poprzez niezasadne odstąpienie od ustalenia miejsca pobytu i bezpośredniego przesłuchania na rozprawie świadka P.C.,

9) art. 174 k.p.k. poprzez niezastosowanie zawartego w tym przepisie zakazu dowodowego, w zakresie zeznań świadków w osobach funkcjonariuszy Policji w części w jakiej świadkowie ci potwierdzili w treści notatek okoliczności, które Sąd I instancji uczynił podstawą ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie”.

Obrońca podniósł też zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako ewentualny, na wypadek niepodzielenia przez Sąd odwoławczy zarzutów obrazy prawa procesowego.

W konsekwencji stawianych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, a w przypadku podzielenia zarzutu rażącej niewspółmierności kary o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w P. wyrokiem z dnia 25 maja 2017 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasacje od tego orzeczenia złożyli obrońcy skazanych.

Obrońca L.O. zarzucił:

„1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art.

457 § 3 k.p.k. poprzez zaakceptowanie przez Sąd II instancji, iż ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego przez Sąd I instancji miała charakter swobodny, co w konsekwencji doprowadziło do zaakceptowania i przyjęcia przez Sąd II instancji za własne ustaleń Sądu I instancji wywiedzionych bez dogłębnej oceny materiału dowodowego;

2. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutów apelacyjnych, w wyniku czego doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej wyroku Sądu I instancji i zaakceptowania orzeczenia obarczonego uchybieniami, które przeniknęły do postępowania odwoławczego”.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w stosunku do skazanego L.O. i przekazanie sprawy sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania, a w przypadku nieuwzględnienia kasacji o zwolnienie skazanego L.O. od zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych i niewymierzanie mu opłat.

Obróńca M.O. zarzucił rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

„I. przepisu art. 457 § 3 k.p.k. w związku z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak należytego rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego lub też w ogóle nierozpoznanie niektórych z nich, a także brak rzetelnego ustosunkowania się do każdego z zarzutów i wniosków i wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty i wnioski apelacji za trafne, bądź też nie oraz ich analizę w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku Sądu I instancji.

II. przepisu art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. w związku z art. 433 § 1 k.p.k., w związku z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez arbitralne oraz bezkrytyczne zaakceptowanie przez Sąd II instancji nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez Sąd I instancji i w konsekwencji brak należytej kontroli odwoławczej zastosowania art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w toku przeprowadzonego postępowania, przy jednoczesnym ogólnikowym powoływaniu się na poprawność

orzeczenia Sądu I instancji i powierzchownym oraz fragmentarycznym odniesieniu tylko do części zarzutów stawianych oskarżonemu”.

Mając powyższe zarzuty na uwadze na podstawie art. 537 k.p.k. wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 25 maja 2017 r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt II AKa [...] /16 w części dotyczącej skazanego M.O. oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 29 września 2016 r. wydanego w sprawie XVI K [...] /12 i przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P., zaś w przypadku uznania, że zachodzi bezzwzględna przyczyna odwoławcza, na podstawie wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku w części co do skazanego M.O. i umorzenie postępowania w tej części”.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w W. delegowany do Prokuratury Regionalnej w W. wniósł o oddalenie tych nadzwyczajnych środków zaskarżenia jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców obu skazanych formułują w istocie tożsame zarzuty w związku z czym mogą być ocenione łącznie, co pozwala na uniknięcie powtórzeń.

Krytycznie należy podnieść, że skargi zmierzają do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Zarzuty kasacyjne w sferze argumentacyjnej stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych, prezentując polemiczne stanowisko ich autorów. W rezultacie, skarżący starają się doprowadzić do poddania ocenie przez Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji i tym samym zdublowania kontroli apelacyjnej, co jest niedopuszczalne w świetle dyspozycji art. 519 k.p.k.

Analiza zarzutów kasacyjnych dotyczących naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. wskazuje, że obrońcy upatrują obrazy tych przepisów w nieprawidłowej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W realiach przedmiotowej sprawy nie można zasadnie przyjąć, aby Sądy obu instancji naruszyły dyrektywy określone w art. 7 k.p.k. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w P. wskazał on, jakie powody przemawiają za uznaniem dowodów obciążających obu skazanych jako

wiarygodnych. Fakt, że oczywiste i oparte na nich założenia dowodowe nie odpowiadają oczekiwaniom skarżących, nie jest wystarczający do skutecznego podnoszenia zarzutu złamania zasady swobodnej oceny dowodów. Odrzucenie bowiem pewnych dowodów, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych, a ich akceptacja przez Sąd odwoławczy, sama w sobie, nie stanowi naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., czy art. 457 § 3 k.p.k.

W tym kontekście za chybiony należy również uznać zarzut dowolnej oceny dowodów. Sąd drugiej instancji uznał, że ich ocena została przeprowadzona z zachowaniem wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego co przesądza, iż pozostają one pod ochroną art. 7 k.p.k. Sam natomiast postępowania dowodowego nie przeprowadzał, ustaleń faktycznych nie czynił, więc formułowanie pod jego adresem zarzutu naruszenia zasad oceny dowodów nie może być skuteczne.

Na uwzględnienie nie zasługuje zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. Przepis ten formułuje bowiem ogólną zasadę procesową i aby trafnie podnieść zarzut jego naruszenia, skarżący wskazać powinien na obrazę konkretnego przepisu (lub przepisów) postępowania gwarantujących przestrzeganie zasady obiektywizmu, czego w kasacji obrońcy skazanego M.O. zawierającej ten zarzut doszukać się nie sposób, mimo że na temat takiej redakcji zarzutu wypowiedział się krytycznie również Sąd Apelacyjny w P.

Bezzasadny jest także podniesiony przez skarżących zarzut nierozpoznania przez Sąd drugiej instancji wszystkich zarzutów apelacyjnych. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wykazuje, że Sąd odwoławczy, rozpoznając zarzuty stawiane w środkach odwoławczych, w sposób wyczerpujący, zgodny z obowiązującymi przepisami, odniósł się do nich i wskazał z jakich powodów nie zostały one uwzględnione. To natomiast, że wprost nie odniósł się do pojedynczych okoliczności opisywanych w rozbudowanych zarzutach apelacji (w szczególności obrońcy M.O.) nie może deprecjonować zaskarżonego rozstrzygnięcia ani jego uzasadnienia, ponieważ każda z tych okoliczności dotyczyła oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, trafnie zaaprobowanej przez Sąd odwoławczy z podkreśleniem, że żaden dowód w rozpoznawanej sprawie nie może stanowić samodzielnej podstawy ustaleń i tylko całościowa ich ocena, we

wzajemnym powiązaniu poszczególnych dowodów może doprowadzić do trafności tych ustaleń.

Zupełnie niezrozumiały jest wniosek sformułowany w kasacji obrońcy skazanego M.O. w zdaniu po przecinku. Nie precyzuje on bowiem która z bezwzględnych przyczyn odwoławczych miałyby w rozpoznawanej sprawie występować ani też nie precyzuje podstawy umorzenia. Kwestii tej nie wyjaśnia też uzasadnienie kasacji. Sąd Najwyższy obowiązany jest z urzędu badać czy w sprawie nie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza i występowania takiej nie stwierdził. Natomiast zasada lojalności procesowej nakazuje, by przy formułowaniu takiego wniosku (mimo braku zarzutu) wskazać jakiegokolwiek jego podstawy, by wesprzeć sąd w poszukiwaniu i badaniu zasadności wniosku.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy oddalił obie kasacje, uznając je za oczywiście bezzasadne.

Uwzględniając sytuację materialną obu skazanych, Sąd Najwyższy zwolnił ich od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego, a o kosztach obrony świadczonej z urzędu na rzecz skazanego L.O. orzekł na podstawie § 17 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1714 ze zm.).

a.ł.